

دیک پیشگوئی عجیب

روز دوم سال دوم پیش بی‌غمبر اسلام بود که گزارش مهی از راه دوری به‌سکون سید و در ظرف چند ساعت هم کفار مکه از آن گزارش باخبر شدند وقت بهم سیدند بنوان تازه‌ترین خبر روز باقیا شد که حکایت از دیک دنیا سرور و شادی می‌نمود برای یاک دیگر شرح میدادند و موصأ برای آنها کتاباندازه‌ای هم بی کار بودند و بنیال این جور حرفا می‌گشتند هم‌ین نقل مجلس شده بود.

اصل گزارش در بوط بشکست روم و قلع دولت ایران بود؛ آنها یکه بادون مدران هم‌چیز را دلیل بر هم‌بیز میدانستند می‌گفتند چون ایران را که اهل کتاب نیستند بروهیان

ابن حساب برای برچیدن بساط تنگ و رسوانی مطبوعات و بستان جیب جمعی مودیر است باید مردم، آری مردم؛ از ترویج و تشویق آنان خود داری کنند و گرمه وجود مطبوعات و هر چیز دیگر بهر توجه‌ای که باشد اشانه باز خواسته‌ای ماست چنانچه خداوند می‌خواهد؛ ان الله لا يغور عما يقر و اما ما يأنف هم - از دست که نالیم که از ماست که بر هاست

دو صاحبان حیراید!

آیا میتوان گفت: ارباب جر اند کنایی بدارند؛ و در صلاح و فساد نشایه می‌تر نیستند و نقش مهمی را بازی نمی‌کنند؛ اگر مددیر روزنامه، یا مجله و نشریه‌ای فردی زنده و آزاد و صالح و بالکدامن و غیر تمدن باشد و واقعاً داشت بحال خود و همنوعان خود بوزده هر گز و هیچ وقت راضی نخواهد شد صفحات و اوراق نشایه اش نشگین و آلوده بخطاب مضر و گمراه کننده و فضیلت کش شود. گیرم مردمی هم در گرداب فساد و فحشاء و بدیختی دست و پا میزند و همه خواهان مطالب شهوت‌انگیز و شرم آورند ولی وظیفه وجود انسان افتکار اجتماع و مریان روح و فکر جامعه که قطعاً باید مردمانی صاحب افضل و کمال باشند چیز دیگر است آنها که بنام مدیر جر اند و مطبوعات در میدان نبردند کی خود انسانی می‌کنند نهاید در سقوط فکری و انحطاط اخلاقی و پایین بردن سطح معلومات و فرهنگ کمات کنند بلکه باید برخلاف خواسته‌های نفسانی مریض، نسخه بتویستند و ازو تجویز کنند و همانند غواصی ماهر بقدر در بایی رُزْف تیاهی رفته بیکر نیمه جان غرق شد گان ضلال و فساد را نجات دهند.

گوارشی که پسکرده بود و مر بروط بهین مغلوبیت رومیان و پیشرفت ایرانیان بود که از این موضوع را بیان نیک نمیگردند و مغلوبیگشته اهل کتاب (رومیان) شکست خورده بودند و آتش برستان غالی شد و همانیز بر مسلمین چهار خواهیم شد.

در همین وقت که دولت ایران دارای قدرتی بود نظری بود و دوی حسابهای عادی کسی باور نمیگردید که حالاها دولت ایران مغلوب رومیان واقع شود فر آن که بیانی تقطیعی و جدی از سعادت نهاده مر بروط با آینه خبر داد :

«رومیان در نزدیکترین سرزمین‌ها یا کی تخت خود مغلوب شده‌اند آنها بعد از شکست غالی خواهند شد» (المغلب الرومی ادنی الارض وهم من بعد غلبهم سیبلون).

۳- این غله بین سه تا هشتم خواجه بود (فی بعض سنین).

۴- در آن زمان که رومیان غالی میشوند مسلمین در اثر کمک نازه‌ای که خدا آنها کرده مسروبه (یونانی بدخشان المؤمنون بنصر الله) .

این سه موضوع پسرح ذی‌رسوت گرفت :

۱- در سال ۶۲۲ میلادی در کوههای سرحدی از منستان چنگی بین هرقل و شهر برازه سردار ایرانی در گرفت و پفتح رومیها خانه یافت.

دوباره در سال ۶۲۳ هرقل بطریق ایران لشکر کشی نمود خسروهم با ۴۰ هزار نفر سپاه بجنو ادشان و بالاخره هرقل فاتح شد و همین از شهرهای ایران را غارت نمود و آشکدهای را خراب کرد.

و در سال ۶۲۶ سهادوی خسرو که برای حمله به (اران) شناخته بود مغلوب شدند و در سال ۶۲۶ دوباره (کالمن) پتصرف هرقل در آمد و شاهزاده ایران در اثر طوفانی که خالک

جهان را می‌بیند شکست سختی خوردند . وبالاخره هرقل در سال ۶۲۷ که آن زمین سال چنگی ایران و روم است در نزدیکی نیوان قدم چنگی بین دو سپاه خدا افروزی داد اگرچه شاهزاده ایران

استقامت قابل تجدیدی از خود نشان داد و هرقل از هشت خود که تصرف (نسخون) (۱) بود متصدی شد ولی در این ترس که برخود مستولی شد فرار کرد و همین عمل او باعث شکست مردم گردید و بالاخره اورا در جسرا افکنده و کشته شد.

۲- بالاتفاق موذخین فاضله بین شکست و قلبه آنها حدود نه سال شد .

۳- در سال ۶۲۴ که بجیوه غلبه رومیان بود چنگ بدر دخ داد و در این چنگ در اثر کمکی که خدا بسلمین داده بود روکافزی و شدید و همه شاد و مسرو بودند .

آنچه: همانطور که در سابق مدل داشته ایم اینکه بیشینه‌ای صریح و صحیح جز برای کسی که با عالم دیگر ارتباط داشته باشد می‌رسیست . و ما آنقدر را بخبر مینامیم

(۱) بایتحت خسرو .

که اهل کتابت (انجلیل) مسلط‌نشدند و آنها را با آنها نهادند ، بالآخر روزی خواهد آمد که علم که تابع کتابی آسمانی تیکتیم بر مسلمین که تابع فر آن هستند چون خواهیم شد و شکست جیران نایبری سلسله ای اینها عوایم داد . ملاوه اینکه بیرون بیرون شکست عاری از لیل برحق بودن فالجهن و ایمان بودن مغلوبین میگرفتند و اینطور تدبیجیگر شکست که مسلمین که مخفیانه مغلوب همیشه و نهایر باطلند و ما برخلاف آنها بایتحت خسرو ایران برویم گوش کیم :

روایع دربار ایران و روم در امیرا طوری مریس و شاهنشاهی هر مر بسیار صوره‌ای و دوستانه بود ، هر مر شهرهایی که پدرش اتوشیر و از روم بصر فخر آورده بود بیوس بازداد .

در مسلطت هرمز یکی از سرداران او (هرام چوین) پاشاعشاهم هر ملعنه‌الت نمود و کم کم ایران گرفتار یک تنخی داشتند و هر مر از مقام شاهنشاهی خلیل خد . از زندگ او خسرو پرویز پادشاه بود و مردی داشت از امیر اطهور احمد انداموده . امیر اطهور قشون قراوانی هر راه او قرستاد خسرو بسیار ان برگشت و پیرام چوین را خلیل شوده داد و خود پس شاهنشاهی نشست ، پس از مدتی رومیان مریس را از امیر اطهوری خلیل شوده واژرا گشتو «فکاس» بمناسبت امیر اطهوری نشست .

مریس هنگام مرگ و صحت کرد که از شاهنشاه ایران بخواهید ناخون مرآ قلقوی کند چون خسرو کشته شدن مریس بخسرو رسید و فکاس را بر سریت شناخت و اشکر انبوی پنواحی مغلوب متصفات روم و هر زند آغاز نهانگویان خسرو بایروم در سال ۶۰۳ میلادی بود و متصفات فارس پوشید خسرو دارای در سال ۶۰۵ و دلخواهی محکم از منستان در سال ۶۰۹ در «انطاگه» در سال ۶۱۱ .

در همین اوان فکاس از ازدیس معلمکت داری عاجز مانند بود هرقل بجای او شست قشون ایران بپیشوی خود از امامه داد تا در سال ۶۱۲ مازاکا و دمشق را در ۶۱۶ گرفت پس از آن در سال ۶۱۵ فلسطین و اسکندریه را وارد می‌نمود (کالمن) که تزدیک پای تخت (سلطنت) بود سخنران و بالآخر سیاه ایران بانهاده‌ای پیشوی کردند که مردم بایتحت قریب‌های تزدیک را که آتش میزدند تماشا میگردند هرقل سخت عذرخواه شد ! و خنثی از روم را حمل کرد و خواست از قلعه‌ای غار کنده و حابیون و مردم مانع شدند ... این مطلب را تا همینجا داشت پایانید .